

Zofia Kurnatowska, Henryk Mamzer, Robert Kunkel

Lubin k/ Kościana, woj. leszczyńskie

Informator Archeologiczny : badania 12, 177-178

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

że był podpiwniczony. Ściany budynku drewniane obklepione polepą. Grodzisko przestało istnieć w wyniku pożaru. Uzyskane materiały ceramiczne pozwalają datować ten obiekt na 2 połowę XIII wieku. Ciekawym zabytkiem metalowym jest żelazna dzwignia urządzenia spustowego kuszy.

Materiał ceramiczny znaleziony na terenie osady pozwala datować ją na koniec okresu wczesnośredniowiecznego i początek średniowiecza oraz na XVI i XVII wiek.

Badania nie będą kontynuowane.

LUBIN k/Kościana
woj. leszczyńskie

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej
Zakład Archeologii
Wielkopolski
w Poznaniu

Badania prowadzili doc. dr hab. Zofia Kurnatowska i mgr Henryk Mamzer przy współudziale mgr inż. Roberta Kunkela z Instytutu Historii Architektury Politechniki Warszawskiej. Finansował WKZ w Lesznie. Drugi sezon badań. Zespół klasztorny benedyktyński.

Odsłonięto pozostałości zabudowy z różnych okresów budowy i użytkowania obiektu. Za najstarszy, pochodzący z epoki romańskiej należy uznać fragment licowanego kostką romańską muru apsydy, odkrytego po południowej stronie dzisiejszego prezbiterium. Ujawnione w tej partii fragmenty innych murów pochodzą z następných okresów budowlanych.

Na południe od apsydy, mniej więcej wzdłuż linii istniejącego do dziś muru gotyckiego natrafiono na potężnie ufundamentowany mur kamienny, najprawdopodobniej obronny /z okresu późnoromańskiego?/. Na dalsze części tego muru natrafiono w wykopach założonych na zachód od kaplicy NMP po południowej stronie kościoła. W tej partii znalezione zostały groby cmentarza przykościelnego.

W trakcie badań po północnej stronie kościoła odsłonięto zniszczone częściowo zabudową barokową oraz różnymi wkopami nowożytnymi pomieszczenia wiążące się z zabudową klasztoru późnoromańskiego.

Nawarstwienia przylegające bezpośrednio do murów romańskich w znacznej części zostały zniszczone przez późniejsze wkopy, a przede wszystkim przez liczne pochówki usytuowane w krużgankach, w późnym średniowieczu i w czasach nowożytnych. Jedyne w formie szczytkowej

zachowały się przylegające do murów pozostałości warstw, zawierające nieliczny materiał wczesnośredniowieczny z XI/XII wieku.

LUBLIN - Stare Miasto
Plac po Farze

PP Pracowni Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Lublinie

Badania prowadził mgr Andrzej Hunicz /autor sprawozdania/ oraz Jerzy Cichomski i Edmund Mitrus. Finansował Miejski Zarząd Budynków Mieszkalnych w Lublinie. Drugi sezon badań. Zabudowa miejska. Przełom wczesnego i późnego średniowiecza.

W trakcie badań dokonano istotnych odkryć.

Natrafiono na wkop grobowy. Górna jego część była zniszczona. W jednym z wykopów poza wschodnim fundamentem kaplicy św. Elżbiety, znaleziono ułamki wczesnośredniowiecznych naczyń glinianych, 2 pierścionki z brązu, 2 brązowe sprzączki od pasa, mały kabłączek skroniowy o zakończeniu esowatym. Na głębokości około 1 m stwierdzono zagłębione w less nienaruszone wkopy grobowe oddalone od siebie około 30 cm.

Odkryto pochówki dwu kobiet. Szkielety ułożone były na osi E-W z rękami ułożonymi wzdłuż ciała.

Nie znaleziono gwoździ, ani drewna, który wskazywałyby na pochówki w trumnach.

Po obu stronach czaszki, w jednym z pochówków, znaleziono dwa duże kabłączki skroniowe wykonane z brązu o przekroju czworobocznym zdobione rytą linią zygzakowatą. Przy czaszce znaleziono ponadto resztki tkaniny przetykanej złotą nitką - pochodzącej zapewne z czółka.

Również przy drugim pochówku znajdowały się po obu stronach czaszki 2 brązowe kabłączki skroniowe o przekroju okrągłym i esowatym zakończeniu. Kabłączki zaliczyć należy do typu III wg K. Musianowicz i należą do najczęściej spotykanych w XII-XIII wieku.

Na ten sam okres datować można znalezione pierścionki i ułamki naczyń.

Są podstawy do wnioskowania, że badany teren był także w okresie przedlokacyjnym użytkowany, jako miejsce grzebania zmarłych. Jeżeli uznamy, że z tych względów ta część wzgórza wyłączona była spod osadnictwa stanie się rzeczą zrozumiałą dlaczego w wielu wykopach tu usytuowanych już na głębokości 1,20 - 1,50 m występuje czysty less. W innych miejscach na Starym Mieście warstwy osadnicze i nasympowe mają miąższość kilku metrów.